

Морето в мен

От малки ни учат, че морето е обширно пространство, изпълнено със солена вода. Присъщо на хората е да умаловажават и слагат граници на мистичните за тях неща. Настъпва момент в живота обаче, когато се налага да прозрем, че морето е не само определенията в учебниците или мястото за лятната ни ваканция.

Погледнато през различна призма морето може да има много лица. От стари времена се свързва с пречистването и духовността- в Библията Бог изпраща потоп, а в ковчегът на Ной се спасяват само вярващите хора. Морето е пряко свързано с живота. Със своите приливи, отливи и дори водовъртежи, то е огледало на съвремието ни, пропито от възходите и паденията ни. Морето е по-голяма част от сушата на планетата и щедро е раздало частичка от себе си на всеки от нас. Струвало ли си е, след като много от нас оставят тези късчета, закотвени дълбоко в сърцата си?

Спокойствие. Дидо беше сляп от бебе. Вчера мина операцията на очите му, неговата последна надежда. Настанен е в една от най-люксовите болници. Сутринта отвори очи и видя лъчите, огряващи бялата стая. Около него всичко беше лъскаво, но той само разтърка очи и се затича към водата. Не го интересува, че има голяма ваза с изкуствени цветя, видео игри или големи огледала. Той жадува за истинското. Отива на брега. Вижда цветовете на изгрева, чайките, малките рапанчета на брега. Чува крясъка на птиците и шумът от водата. Той е едно с водата. Не е просто малка капка във морето, а цял океан. Солена сълза се търкулва от бузата му и водата сякаш става по-жива. Дидо усеща уединение и спокойствие, което не беше усещал преди. Той благодари. Благодарни, че има възможността да получи това на пръв поглед напълно нормално преживяване, но с дълбоко значение за него. Ами ти, кога за последно беше наистина щастлив и спокоен, заради малките неща в живота? Нима позволи на сивотата на ежедневието да пресуши тази капчица в душата ти, предопределена от морето за теб?

Желание за живот. Никол има домашно за състава на водата. Щом научава колко много кислород има в нея, нужен за живота на всичките ни клетки, тя прави аналогия, че морето е живот. То не е този живот, в който трябва да се тревожиш какво ще ядеш следващата седмица или как ще кажеш на децата си, че не можеш да ги пуснеш на поредната екскурзия. То е чистият живот, зависим просто от наличието на кислород. Никол реши да представи проекта пред класа си. Учителката, с романтични представи и много интелигентна, очакваше с нетърпение да чуе за проучванията на учениците си. Никол изказа размишленията си и видя госпожата си просълзена. Тогава преподавателката им разказа как в детството си се е давила. Този ден беше оставил ярък спомен в съзнанието ѝ, но и беше променил виждането ѝ за живота. Тя си припомни всичко като на лента. Спомни как се бореше за всяка глътка въздух, мислейки си за всички добри и лоши моменти от живота си. Докато спомените ѝ прииждаха, тя реши, че е време да каже на учениците си житейската си философия. Тя беше осъзнала, че е приемала въздуха като даденост, като нещо, което завинаги ще е тук с нас. Но онзи ден промени всичко. Човек трябва се научи да живее. Та ние имаме

всичко. Всяка крачка, която правим, за да постигнем целта си може би е незначителна за останалите, но може да се окаже пътят към успеха ни, или пътят към опита. Имаме нуждата да живеем просто и да дишаме с цялото си тяло, точно както медузите в морето. Наистина ли има нещо недостижимо или ни е страх? Ако все още не сме постигнали поне една от мечтите си, какво имаме за губене?

Любов. Стоян е водолаз. Обича гмуркането в дълбоките води- пряко и преносно. Днес реши да търси редки видове морски обитатели. Времето е приятно топло и той спира лодката си посред морето. Гмурка се и вижда всички групи от риби, водорасли, корали и миди. Морето е отражение на света ни. Всяка рибка има своя майка и баща. Те имат семейства. Стоян наблюдава с интерес и размишлява върху това. Тогава идва нова група от красиви, златисти риби. Отзад обаче има една различна, еднаква по външни белези, но по-едра и сякаш без цветен пигмент-беше лъскаво бяла. На пръв поглед си помисляш, че е различен вид и по погрешка се в озовала е тази група, но Стоян добре познава жителите на моретата и знае, че тя е като останалите. Рибките плуват, търсят храна и правят сложни пируети във водата. Изневиделица идва малка, но достатъчно голяма, за да ги изяде акула. Всички се скриват зад скалите на морското дъно. Само бялата като скреж риба не е видяла опасността. Акулата се насочва към нея стръвнишки. Тогава всички скрити риби правят стена пред другаря си. Обръщат гръб на заплахата и започват да махат с опашки. Хищникът не може да се съпротивлява на създалото се течение и си тръгва. Рибите продължават пътя си. Стоян запамети тази картина в ума си и реши да предаде този урок на децата си. Днес страстта му към гмуркането се засили повече от всякога. Взаимоотношенията помежду ни са много крехки и трябва да ги пазим като бъдем искрени и привързани към хората. Любовта и семейството са единствените ни истински опори и най-важните в живота ни. Както е казала Елиф Шафак в една от книгите си "Красивите цветя се обират веднага и малцина обръщат внимание на бодливите растения. А истината е, че от тях се правят най-добрите лекове. Мигар не е същото и с градината на любовта? Как любовта може да бъде достойна за името си, ако избираме само красивото и загърбваме трудностите? Лесно е да се радваш на хубавото и да не харесваш лошото. Това го може всеки. Истинското предизвикателство е да обичаш едновременно и хубавото, и лошото, не защото без нощ няма ден, а защото трябва да надскочиш такива описания и да приемеш любовта в нейната цялост."

Морето е пример как не трябва да приемаме чуждите разбирания и предразсъдъци пред нашите. Заобикалящият ни свят има две лица и ти решаваш от коя страна на монета да го погледнеш. Морето е един малък свят, съумяващ да намери баланса между доброто и лошото. Струва си да се потопиш в красотата на изгрева, залеза и да усетиш лекотата на бриза. Морето е във всеки от нас и е въпрос на желание да открием кое негово лице притежаваме и да го разкрием пред света.